

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118200194
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2118200194.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Ing. S. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. S. I. XXXX/X, T., zastúpený: JUDr. Ján Halko, advokát, so sídlom Cyrila a Metoda 105/2, Rožňava, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 5.153,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 21Csp/2/2018-68, zo dňa 8. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 5.153,40 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 02.01.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSU), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 100, § 107 ods. 1, 2, § 451, § 517 OZ Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Vecne argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalobca ako veriteľ (správne malo byť uvedené dlžník) a žalovaný ako dlžník (správne veriteľ) uzavreli dňa 09.11.2011 zmluvu o úvere č. 4111045541, na základe ktorej žalobca (správne žalovaný) poskytol žalovanému (správne žalobcovi) bezúčelový úver vo výške 4.300 eur, ktorý sa žalovaný (správne žalobca) zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach vo výške 115,94 eura, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 24,17 %, priemerná hodnota RPMN 17,88 %, RPMN bola uvedená vo výške od 27,1 % do 28,1 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 9.052,68 eura, lehota splatnosti bola 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, poplatok za možnosť zmeny výšky a počtu splátok vo výške 0,30 eura, poistenie výdavkov - balíček premium, podľa ktorého klient podpisom zmluvy súhlasí s tým, aby bol poistníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu, úhrada za poistenie Premium 4,59 eura mesačne (7,58 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Podľa splátkového kalendára zmluvy na čl. 6-7 žalobca uhradil žalovanému sumu 7.630,96 eura do 11.04.2017, podľa výpisov z účtu žalobcu, žalobca dňa 10.05.2017 uhradil žalovanému sumu 115,94 eura, dňa 12.06.2017 uhradil sumu 115,94 eura, dňa 10.07.2017 uhradil sumu 115,94 eura, dňa

10.08.2017 uhradil sumu 115,94 eura, dňa 13.09.2017 uhradil sumu 115,94 eura, dňa 23.10.2017 uhradil sumu 1.243,54 eura. Žalobca dňa 18.12.2017 vyzval e-mailom žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia do 14 dní od doručenia tejto výzvy, výzva bola žalovanému doručená dňa 18.12.2017. Súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalobca (správne žalovaný) ako právnická osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaný (správne žalobca) ako spotrebiteľ takto nekonal. Súd ustálil, že na predmetnú zmluvu sa okrem § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vzťahuje i zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanovenia § 52 a nasl. OZ, upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Súd preto úverovú zmluvu podrobil kontrole, či obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanoveniami ZoSÚ.

3. Z úverovej zmluvy mal súd preukázať, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 09.11.2011 neobsahuje údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), g), j), k) ZoSÚ údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f), keď lehota splatnosti je určená len ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci, čo nemožno považovať za súladné s ustanovením zákona a údaj o dobe trvania zmluvy neobsahuje zmluva vôbec. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Zmluva neobsahuje ani celkovú výšku spotrebiteľského úveru, keď suma uvedená v zmluve je uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, t.j. vo výške 9.052,68 eura, pričom správna výška je 9.738,96 eur (ako 84 mesačných splátok po 115,94 eura). Ďalej chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a to ročná percentuálna miera nákladov, nakoľko v zmluve sa nachádza nejednoznačný údaj od 27,1 % do 28,1 %, pričom ročná percentuálna miera nákladov musí byť uvedená jednoznačne, nie v podobe percentuálneho rozpätia. Nakoniec chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Nedodržanie uvedených podstatných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ spôsobuje, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 11 ods. 1 ZoSÚ. Účelom zavedenia uvedených náležitostí zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Vzhľadom na uvedené súd považoval poskytnutý úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca čerpal úver vo výške 4.300 eur a žalovanému uhradil sumu 9.453,40 eura, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.153,40 eura, ktorú sumu žalovaný prijal bez právneho dôvodu.

4. Žalovaný poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 týkajúce sa výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, k čomu súd uvádza, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2016, poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), a i), článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí citovanom v odseku 18 vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo, zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

5. Žalobca ďalej namietal, že poistenie mu bolo nanútené, zmluva je formulárová a chýba v nej možnosť žalobcu ako spotrebiteľa zaškrtnúť pri poistení „nie“, preto takého vyhlásenie nie je možné považovať za platne uzavreté. V zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti poistenie výdavkov, ktorá nebola individuálne dojednaná sa uvádza len zvolený súbor poistenia balíček premium, poistenie výdavkov; balíček Premium, klient podpisom zmluvy súhlasí s tým, aby bol poistníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu, úhrada za poistenie Premium 4,59 eura mesačne (7,58 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 OZ (výška poistného plnenia, výška poistného, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 OZ predpísaná písomná forma a žalovaný žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil, preto je uvedená poistná zmluva absolútne neplatná.

6. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, preto sa bolo potrebné ňou zaoberať. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal žalobca úver preplatiť a tak poskytnúť žalovanému finančné prostriedky, na ktoré tento nemal nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa oprávnený dozvedel o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa skutočne dozvedel. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, v ktorom sa uvádza, že subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr. Žalobca v konaní tvrdil, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, sa dozvedel dňa 18.12.2017, kedy mu právny zástupca telefonicky oznámil, že zmluva vykazuje také nedostatky, s ktorými zákon spája sankciu, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Dňa 20.12.2017 žalobca podpísal plnomocenstvo pre právneho zástupcu na zastupovanie v tomto konaní a dňa 08.01.2018 bola žaloba doručená tunajšiemu súdu. Nakoľko žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, preukázateľne dozvedel už skôr, dospel súd k záveru, že žalobca najskôr dňa 18.12.2017, kedy mu právny zástupca telefonicky oznámil vady jeho úverovej zmluvy, zistil, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní bola podaná na súde dňa 08.01.2018, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie istiny úveru. Trojročná objektívnu premlčaciu dobu začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie. Zo splátkového kalendára vyhotoveného žalovaným vyplýva, že žalobca splátkou zo dňa 13.01.2015 uhradil celkovo 4.405,72 eura (38 splátok po 115,94 eura), teda práve touto splátkou žalobca zaplatil sumu rovnajúcu sa istine poskytnutého úveru vo výške 4.300 eur. Počnúc dátumom tejto splátky sa žalovaný prijímaním plnenia na úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, začal bezdôvodne obohacovať. Z toho dôvodu žalobca časť splátky č. 38 vo výške 105,72 eura a všetky ďalšie úhrady na poskytnutý úver uvedené v splátkovom kalendári ako splátky č. 39 až 84 (vo výške 3.137,44 eura), poplatky č. 101-601 (vo výške 87 eur) a splátky uhradené dňa 10.05.2017 až 23.10.2017 vo výške 1.823,24 eura zaplatil žalovanému bez právneho dôvodu. Žaloba bola súdu doručená dňa 08.01.2018, preto ku dňu podania žaloby na súd 3-ročná objektívna premlčacia doba ešte neuplynula.

7. Žalobca si uplatnil i úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal v uplatnenej výške 5 % ročne zo sumy 5.153,40 eura od 02.01.2018 do zaplatenia a to z dôvodu, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy bola

žalovanému doručená dňa 18.12.2017, žalobca v nej určil žalovanému lehotu na plnenie do 14 dní od doručenia tejto výzvy, teda do 01.01.2018, žalovaný dlžnú sumu v uvedenej lehote žalobcovi nezaplatil, preto sa dostal dňa 02.01.2018 do omeškania. Súd mal preukázanú výšku úrokovej sadzby ku dňu omeškania 02.01.2018, ktorá bola vo výške 0,00 % zverejnená na webovej stránke L..., t. j. 0,00 % + 5 bodov spolu výška 5,00 % ročne.

8. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne podľa § 365 ods. 1) písm. f) a písm. h) CSP. Odvolanie odôvodnil tým, že sa nestotožňuje z názorom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu 09.11.2011 neobsahovala podstatné náležitosti a úver by mal byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný vzniesol námietku premlčania na žalobcom uplatňovanú výšku bezdôvodného obohatenia v tomto konaní, na ktorú prvostupňový súd neprihliadol. Žalovaný napriek rozhodnutiu prvostupňového súdu zastáva názor, že žalovaná suma je premlčaná v celom rozsahu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (rozsudok NS SR, sp. zn. 1Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.01.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 4.300 eur splátkou splatnou dňa 13.01.2015. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 13.01.2015 premlčaný.

10. Pri určení počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/216/2016 a tiež rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/315/2017, v ktorých súdy vychádzali pri ustálení začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty z okamihu, kedy sa žalobcovia mohli dozvedieť o tom, že zaplatili poskytnutú istinu a kto sa na ich úkor obohatil vo výške plnenia nad rozsah zaplatenej istiny. Vzhľadom na uvedené nebol správny záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného dozvedela až pri návšteve právneho zástupcu. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvanej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Rovnaký právny záver prijal odvolací súd už v rozhodnutí sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016, pričom obdobný právny názor je vyjadrený aj v rozhodnutí Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 5Csp/30/2017, rozsudku Okresného súdu Trnava sp.zn. 29Csp/7/2017. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011 č.k. IV. ÚS 499/2011-25, ktorým súd vyslovil názor, že jedným z princípov právneho štátu je aj zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

11. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Podľa názoru žalovaného zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Názor žalovaného je v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015, v ktorom sa vyjadril k niektorým náležitostiam úverových zmlúv. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie §

9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 19.09.2017 sp. zn. 4C/40/2014, rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017, rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 13Csp/132/2017.

12. Náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. ZoSU rozpis splátok, je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Čo je potvrdené aj v zmysle vyššie uvedeného Rozsudku Súdneho dvora EÚ a uznesením NS SR zo dňa 22.02.2018, sp.zn. 3 Cdo/146/2017.

13. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne. Zák. č. 129/2010 Z.z. nestanovuje v § 9 ods. 2 písm. j), že táto hodnota musí byť uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Rozhodovacia prax jednotlivých súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv je rozdielna. Žalovaný však nepovažuje hodnotu RPMN za neuvedenú, nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Okrem toho bola žalobcovi ako klientovi zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, s čím samotný žalobca ako klient súhlasil. Výpočet RPMN použitý žalovaným je správny a vyplývajúci z príslušného vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Obdobný názor uviedol vo svojom rozsudku zo dňa 21.03.2018 Okresný súd Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/188/2017, v rozhodnutí sp. zn. 43Co/24/2017 uvádza Krajský súd v Banskej Bystrici, že z § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Rovnaké závery sú uvedené v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43Co/21/2017. Judikatúra súdov ohľadne dodržania náležitostí úverových zmlúv v spotrebiteľských vzťahoch je veľmi rôznorodá a nejednoznačná. Postupným vývojom však dochádzalo aj k zmenám zákona č. 129/2010 Z.z., na ktoré je v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo/146/2017 potrebné prihliadať aj pri doterajšej úprave zák. č. 129/2010 Z.z.

14. V samotnej úverovej zmluve je poistenie uvedené ako „poistenie výdavkov (dobrovoľné)“. Pokiaľ by klient o poistenie záujem nemal, v príslušnej kolónke by bolo uvedené „bez poistenia“. V tejto časti sú uvedené aj ďalšie alternatívne ponúkané služby a to konkrétne služba „Zmena výšky a počtu splátok“. Klient je pri uzatváraní úverovej zmluvy dopytovaný okrem požadovanej výšky úveru a výšky splátok aj ohľadne možnosti uzatvorenia poistného, či iných doplnkových služieb a je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie. Obdobný právny názor ako prezentuje žalovaný uviedol v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 19.09.2017 aj Okresný súd Brezno v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/40/2014 . Žalovaný ako dôkaz o dobrovoľnosti uvedených služieb predkladá úverovú zmluvu uzatvorenú s iným klientom, v prípade ktorej si klient poistenie nezvolil, preto je v poličku týkajúcom sa poistenia uvedené „Bez poistenia“ a taktiež si nezvolil ani službu „Odložené splátky“ a ani službu „Zmena výšky a počtu splátok“. Aj táto skutočnosť svedčí o dobrovoľnosti tak poistenia ako aj ďalších alternatívnych služieb, preto žalovaný odmieta tvrdenie žalobcu o podmienení uzatvorenia úverovej zmluvy dojednaním dobrovoľnej služby, ktorá mu malo byť jednostranne nanútená. Dojednané poistné a ani ďalšie alternatívne služby preto v zmysle uvedenej úpravy podľa § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. nebolo potrebné započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, čo sa nakoniec odzrkadlilo aj v celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Žalovaný zastáva názor, že uvedený postup bol v súlade so zákonným znením, preto považuje za nedôvodné sankcionovať postup v zmysle zákona bezúročnosťou a bez poplatkovosťou. Bližšie informácie o poistení holi žalobcovi ako klientovi poskytnuté v úverových zmluvných podmienkach, ktoré boli neoddeliteľne spojené so zmluvou a to konkrétne v Hlave 15 a tiež na strane 8. Žalovaný preto považuje za splnené všetky podmienky a náležitosti úverovej zmluvy v súlade so znením zák. č. 129/2010 Z.z.

15. Z uvedených dôvodov preto žalovaný navrhuje, aby odvolací súd prihliadol na nevyhnutnosť eurokonformného výkladu právnych noriem, na vznesenú námietku premlčania a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a priznal žalovanému náhradu trov konania.

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že žalobca musel nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by žalobca mohol skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohol dozvedieť alebo mal dozvedieť, ak by vynaložil potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR napríklad NS SR pod sp. zn. 2Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013, ale aj z rozhodnutia NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR pod sp. zn. 5Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/2001, NS SR pod sp.zn.: 4Cdo 256/2010 zo dňa 28.09.2011. Ak má byť teda dodržaný výklad posúdenia vedomosti žalobcu o bezdôvodnom obohatení, ako ho opakovane konštatujú Najvyšší súd SR a Najvyšší súd ČR (t.j. požiadavka skutočnej, nie len predpokladanej alebo možnej vedomosti), potom žalobca tvrdí, že musel mať vedomosť o 1) existencii (uzatvorení) zmluvy; 2) rozsahu povinností vyplývajúcich mu zo zmluvy (obsah zmluvy) a samotné plnenie zo zmluvy na účet žalovaného; 3) skutočnosti, že jeho zmluva o úvere je vadná (v rozpore so zákonom) a preto sa na ňu vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti. Na to, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo je totiž zo zákona potrebné, aby sa uplatnila fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a na uplatnenie tejto fikcie je zase potrebné, aby boli splnené predpoklady presne špecifikované v zákone o spotrebiteľských úveroch (vadnosť zmluvy). Teda na to, aby sa žalobca skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti vyplývajúca zo zákona. V tomto prípade je nadobudnutie skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vadnosti jeho zmluvy o úvere jednou z podstatných skutkových okolností o ktorých sa musí dozvedieť, aby bola naplnená subjektívna stránka jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení; následne už právna kvalifikácia plnenia na účet tretej osoby (žalovaného) nie je žiadnym spôsobom významná, a to aj v prípade, ak by spotrebiteľ nevedel o tom, že takéto plnenie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti žalobca poukazuje aj na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu ČR a Najvyššieho súdu SR, ktoré v prípade neplatného právneho úkonu konšatovali rovnaký záver v rozhodnutí NS SR so sp. zn. 5 Cdo 121/2009.

17. Vo vzťahu k začiatku subjektívnej premlčacej lehoty odkazujú veritelia často na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018, podľa ktorého oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľné) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, resp. na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 podľa ktorého to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Napriek tomu, že žalovaný v odvolaní nepriamo poukazuje len na rozhodnutie 1Cdo/67/2011, v záujme úplného vyčerpania problematiky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty žalobca uvádza, že z týchto rozhodnutí vyplýva, že súd musí skúmať kedy oprávnený (v tomto prípade žalobca) skutočne preukázateľne zistil skutkové okolnosti, z ktorých mohol vyvodiť záver o bezdôvodnom obohatení. S prihliadnutím na vyššie uvedené je jednou z týchto skutkových okolností aj skutočnosť, že na zmluvu sa uplatní fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Priamo z uznesenia NS SR vyplýva, že podstatná je skutočná vedomosť, nie prezumovaná. Ak žalovaný tvrdí, že žalobca mal vedomosť o skutkových okolnostiach, na základe ktorých mohol podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia už v čase prvej úhrady prevyšujúcej poskytnutý úver (t.j. nevyhnutne aj vedomosť o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru), ohľadom preukázania tohto tvrdenia žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Celá argumentácia žalovaného je založená výlučne na predpoklade, že neznalosť zákona neospravedlňuje, resp. znalosť zákona sa u každého subjektu automaticky predpokladá. Pri vstupe a posúdení spotrebiteľského prvku v rámci tejto argumentácie by sme ale dospeli k záveru, že takýto postup pri spotrebiteľských veciach nie je možné použiť, keďže bol prekonaný v rámci rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. V tejto súvislosti je zásadným faktom existencia ustáleného názoru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorý bol vyslovený v mnohých rozhodnutiach a podľa ktorého zásada *vigilantibus iura sripta sunt* (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Najvyšší súd SR sp. zn. 6MCdo/9/2012, 5MCdo 50/2012, 5MCdo/11/2012, 6Cdo 1/2012, 2MCdo 1/2012, 5 MCdo 2/2012 a Ústavný súd SR sp. zn. I. ÚS 258/2015, III. ÚS 515/2015, III. ÚS 620/2015-12 a mnohé ďalšie.

18. Ak by sa aj odvolací súd nestotožnil s určením počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, podľa názoru žalobcu je vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi a to najmä s prihliadnutím na rozsah v akom sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. Žalobca pre úplnosť poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov SR týkajúcu sa začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 18.01.2018, sp. zn. 25Co/75/2017, rozhodnutie Okresného súdu Svidník zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 7Csp/144/2017, rozhodnutie Okresného súdu Čadca zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 5C/31/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/49/2018-126 zo dňa 24.4.2018.

19. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej nesúhlasí s vytýkanou absenciou povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere súdom prvej inštancie a z toho vyplývajúcim záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V priebehu konania (vo vyjadrení k odporu žalovaného) však žalobca poukázal na to, že aj za použitia argumentácie žalovaného o nemožnosti započítať do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom poistné a poplatok za doplnkovú službu, je celková suma, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmluve uvedená tiež nesprávne (9.052,68 eura, miesto 9.027,48 eura). Žalovaný preto ohľadom správnosti uvedenia tejto náležitosti zmluvy neurobil žiadne relevantné skutkové tvrdenie. Za takéhoto stavu žalobca nemá potrebu vyjadrovať sa k tvrdeniam žalovaného ohľadom absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v celom rozsahu odkazuje na svoje doterajšie podania. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

21. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v nevyhnutnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu uzavreli dňa 09.11.2011 zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 4.300 eur, ktorý mal žalobca vrátiť v 84 mesačných splátkach vo výške 115,94 eura, RPMN bola uvedená vo výške od 27,1% do 28,1%, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 9.052,68 eura. Žalobca žalovanému vrátil sumu 9.453,40 eura. Sporným aj počas odvolacieho (s prihliadnutím na odvolaciu argumentáciu žalovaného) ostalo, či je nárok žalobcu (ne)premlčaný s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania žalovaným, či zmluva (ne)obsahuje všetky podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z. účinnom v čase uzavretia zmluvy, pre ktoré by sa úver mal (ne)považovať za bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a či v nadväznosti na uvedené je, alebo nie je povinnosťou žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

23. V prejednávanej veci sa odvolací súd stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, že zmluva medzi stranami sporu neobsahovala vôbec údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f). Žalovaný v odvolaní namietal, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musel vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve nie je uvedený ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. Termín konečnej splatnosti

spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve vyjadrený dostatočne určito a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanej príhode išlo o náležitosť predpokladanú zákonom. Úverová zmluva je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou žalovaného v uzatvorených úverových zmluvách jasne a zrozumiteľne uviesť termín konečnej splatnosti úveru. Tento údaj sa však v zmluve nenachádza, pritom údaj o počte splátok a dni splatnosti splátok, ako ani odkaz na vymedzenie konečnej splatnosti v ďalších zmluvných dojednaniach, požiadavku citovaného zákonného ustanovenia o konečnej splatnosti úveru nenapĺňajú.

24. Rovnako bol správny názor súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru, kde je uvedené 9.052,68 eura namiesto 9.027,48 eura. K tejto argumentácii súdu prvej inštancie sa žalovaný nevyjadril vôbec a ak žalovaný uviedol nesprávnu celkovú výšku spotrebiteľského úveru, bolo možné dospieť k záveru, že zmluva tento údaj neobsahovala vôbec. Navyše žalovaný do celkovej čiastky úveru a do jednotlivých splátok započítal aj splátky poistenia. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku správne konštatoval, že poisťovňa musí byť uzavretá písomne a žalovaný žiadnu poisťovňu, na základe ktorej by bol oprávnený žiadať splátky poistenia nepripojil. Žalovaný tak neurobil ani v odvolacom konaní, preto aj z tohto dôvodu bolo možné dospieť k záveru, že úverová zmluva neobsahovala podstatnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. g) citovaného zákona, t.j. celkovú výšku spotrebiteľského úveru. Každý z uvedených dôvodov mal za následok, že úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) považoval za bezúročný a bez poplatkov (bez vysporiadania sa s absenciou ďalších náležitostí), preto ak žalobca zaplatil žalovanému sumu 5.153,40 eura navyše oproti poskytnutému úveru 4.300 eur, túto sumu je žalobcovi žalovaný povinný vydať ako bezdôvodné obohatenie.

25. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného o premlčaní nároku žalobcu v odvolaní, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na presvedčivú argumentáciu súdu prvej inštancie v bodoch 35. až 39. odôvodnenia rozsudku a argumentáciu žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu s poukazom na relevantnú rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít. Ak § 107 ods. 1 OZ upravujúci plynutie subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia uvádza, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá, uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, že keď sa oprávnený mohol dozvedieť že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá. Žalobca počas konania tvrdil a preukázal, že o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá sa dozvedel dňa 18.12.2018. Ak žalovaný nevyvrátil tvrdenie žalobcu a nepreukázal, že žalobca sa o svojom nároku dozvedel skôr, neunesol dôkazné bremeno a nebolo možné dospieť k záveru, že žalobcovi uplynula dvojročná subjektívna lehota, ak žalobu podal 09.01.2018. Rovnako správny je aj záver súdu prvej inštancie, že žalobca si nárok uplatnil aj v rámci trojročnej objektívnej lehoty, ktorej začiatok ustálil dňom 13.1.2015, kedy žalobca vrátil žalovanému istinu a následne ďalšími splátkami sa žalovaný začal bezdôvodne obohacovať.

26. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré si riadne uplatnil v plnej výške, preto mu ich náhradu odvolací súd priznal. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).